

Altså hvorfor er det således, at det er de 14 EU-lande, der tager et initiativ? Det er på formandskabets papir, man informerer Østrig om sanktionerne. Det er formandskabet, der ringer rundt til sine partnere. Det er formandskabet, der modtager de første opfordringer, bl.a. fra Belgien, til at iværksætte de her sanktioner. Hvorfor er det sådan, hvis det slet ikke har noget med EU at gøre? Hvorfor er det de andre lande, der har tilsluttet sig EU-aktionen, hvis det ikke har noget med EU at gøre?

Men jeg forstår godt fru Helle Degns formelle problem, for hvis man sagde, at det også rent formelt var en EU-aktion, så havde man et problem med EU-traktaten, for så ville det være en hamrende ulovlig aktion.

Jeg må spørge fru Helle Degn, hvorfor fru Helle Degn blander udvidelsesforhandlingerne ind i dette her, hvis det slet ikke har noget med EU at gøre, og så må jeg bare minde om, at det spørgsmål, jeg tidligere stillede i den forbindelse, har jeg efter to opfordringer stadig væk ikke fået svar på.

(Kort bemærkning).

Ulla Tørnæs (V):

Jeg er lidt optaget af, hvordan Socialdemokratiets ordfører opfatter beretningens status. Socialdemokratiets ordfører nævnte i et tidligere indlæg, at tidsfaktoren fremgår af nævnsloven. Hvis man nu læser beretningen fra Det Udenrigspolitiske Nævn, så fremgår det faktisk, at det var under Folketingets behandling, man diskuterede tidsfaktoren, og Alsing Andersen, som var formand for det udvalg, hvor man lavede den her lovgivning, er citeret for at have sagt, at tidsfaktoren kommer til at spille ind, når der foreligger en afgørende faktisk hindring.

Derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge fru Helle Degn: Hvad var det for en afgørende faktisk hindring, der forelå i den aktuelle sag, således at regeringen ikke kunne rådføre sig med Det Udenrigspolitiske Nævn?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så får hr. Frank Dahlgaard også lige en kort bemærkning, og så skulle vi være igennem rækken.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jamen tak for det, fru formand.

Den socialdemokratiske ordfører sagde, at juridisk er det ikke en EU-aktion. Nej, men reelt er det jo.

En gang imellem, når der er tale om forbrydelser, dømmer man på indicier, og her må man også forholde sig til omstændighederne. Det var EU's formandsland, Portugal, der her tog det praktiske initiativ. Hvorfor skulle det gøre det? Det henvendte sig til de øvrige EU-lande minus Østrig, ikke til Norge, ikke til USA og ikke til Israel, som så efterfølgende fandt ud af, at de skulle tilslutte sig, men bare til EU-landene. Det gjorde man selvfølgelig, fordi det var i strid med EU-traktaten. Der skal være tale om grov og vedvarende krænkelse af menneskerettigheder og demokrati, og det har der ikke været tale om.

Så jeg forstår godt og har stor sympati for bl.a. hr. Jens Rohde fra Venstre, som siger, at hvis Traktaten nu til december skal ændres i en sådan retning, at det, der er sket her, skal være juridisk tilladeligt inden for Traktatens rammer, så vil han stemme imod. Det er vist sagens kerne.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Helle Degn til at svare, og så tror jeg, vi går til ordførerne igen.

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):

Jeg synes, at til hr. Kristian Thulesen Dahl er der sådan set igen at svare: Jeg tror, det står helt klart for alle partier i Folketinget, hvad det er, der er Dansk Folkepartis overordnede dagsorden, når man bliver ved med at påstå, at det her er en EU-aktion. Alle i Folketinget ved også, at det juridisk set er noget sludder, og derfor må man henføre disse kommentarer, som er givet både af hr. Kristian Thulesen Dahl og til fru Pia Kjærsgaard, til alene at indgå i valgpropaganda til en kommende Europadebat uden for denne sal.

Til fru Tørnæs vil jeg sige: Med hensyn til den tidsfaktor, som også Alsing Andersen forholder sig til i forbindelse med drøftelsen af nævnsloven, har jeg kun det at tilføje, at som det også er beskrevet og drøftet, er udenrigspolitik jo netop ikke love, men processer, og det er processer, som man nogle gange kan opleve hurtigt tager fart eller går langsomt. Derfor må man indrømme, at når regeringen skal føre landets udenrigspolitik, så vil der være nogle processer, der går hurtigere, og nogle, der tager